

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

CIVILISACIÓ CONSERVADORA

«S morirán totas las industrias manufactureras; que las fábricas tindrán de plegar; que mils de obrers se quedarán al carrer; qu' es una viva llástima que Inglaterra arribi á ferse mestressa absoluta del nostre mercat... Bè y qué?»

«Bè y qué?» Aquesta es la resposta dels polítics de Madrid.

Y's quedan tan frescos. Tant sols trenta dos diputats per Catalunya, y un de castellá, 'l representat de Béjar, van votar contra 'l memorable *modus vivendi*. Dels altres, los més van votar en favor, y 'ls menos á la hora de la votaci6 van agafar los gambals y van anarse'n del saló de sessions, no votant ni en pro ni en contra.

Es á dir: los uns van mostrarse enemichs de la industria y 'ls altres indiferents á la seva sort. Ab las conseqüéncias de aquesta mida desastrosa, ni van pensarhi.

Qui es, aquí, que 's preocupa de una cosa tant insignificant, com es lo treball de la nació, 'l pá del obrer, la sort de l' industria y la riquesa d' Espanya? Ja está fet! Y está fet á ulls cluchs. De res han servit las rahons y 'ls arguments aduhits per la diputaci6 catalana. Als millors rahonaments, als datos més convincents, á las demostracions més incontestables no s' hi contesta sinó de una manera: votant en contra.

Las máquinas no obran per reflexió; executan cegament per l' impuls que se las comunica, y la majoria es una máquina fabricada en los talleres de 'n Romero Robledo, y moguda pèl vapor que 's forma en la cuyna del presupuesto.

No faltaria més, sinó que una máquina per l' istil funcionés contra la voluntat del maquinista!

En cambi de aquesta indiferencia dels polítics y del poble de Madrid, sense distinció de classes, per lo que respecta á la sort de l' industria, no podém menos de consolarnos, sobre tot los catalans, davant de la mostra de alta inteligencia que acaba de donar Madrid, lo cervell d' Espanya, encare no vá corre la noticia de la mort de 'n Lagartijo.

Oh, quina sensaci6 més inmensal! Per poch las Cámaras suspenen las sessions: no van ferho per cubrir las apariéncias; pero la majoria de diputats y senadors van abandonar los banchs y van anar á fer grupos al saló de conferencias per comunicarse las tristes impressi6ns que son cor albergava. Las oficinas públicas van suspendre 'ls treballs.

En los cafés y en los circols no 's parlava de res més. En Romero Robledo va instalarse en lo ministeri, ahont las personas y 'ls personaljes que anavan á preguntar per la sort del torero eran més bèn rebuts que

las comissions catalanas que avants anaren á Madrid á gestionar per la sort de l' industria amenassada.

Van crusarse telégramas urgents, demanant detalls sobre la mort de aquella celebritat: lo minisire va manar al governador de Córdoba que ho deixés tot, que 's posés en moviment, y que 'l tragués prompte de angunias.—«Contesti aviat ¿es viu ó es mort?»

Moments de terrible ansietat: per fi arriba la resposta: «En Lagartijo es viu, no ha tingut res, y está encare en disposici6 de matar tants toros com vulgan las empresas.»

—Ab aixó se sembla á mi, devia exclamar en Romero Robledo: jó també estich disposat á matar tantas industrias com vulga Inglaterra, qu' en aquest punt es la nostra empresa.

Fabricants, industrials, majordoms, treballadors, homes de carrera que viviu consagrats á l' industria, gastant such de cervell ó derramant la suor del vostre front, perque la decaiguda Espanya, arribi á figurar un dia ó altre, al menos, entre las nacions una mica civilizadas, no us desconsoláu, no ploráu, no 'us desesperáu, no us arranquéu los cabells del cap: la noticia de la mort de 'n Lagartijo ha sigut una filfa: en Lagartijo es viu, y está disposat á matar tants toros com vulgan las empresas. Poséuvs la má á la cintura, féu un moviment xulesch y exclamáu:

—¡Olé! ¡Viva tu mare!

Aixó vol dir qu' estém salvats, y que encare que morin las industrias que denigran, y deshonran per més que s' hi guanyi algun dineret, quedarà sempre viva, robusta y poderosa l' única industria decent y honrada: la *tauromaquia*.

En aquest punt ja poden venir los inglesos á fer la competencia á n' en Lagartijo. Ni 'ls inglesos, ni 'ls francesos; ni 'ls nort americans, ni 'ls alemanys, ni 'ls italians, ni 'ls austriachs, ningú... la tauromaquia no tem la competencia del extranger.

¡Pobrets extrangers!

Els filarán, teixirán, aprestarán; perdrán la sulut, tancats tot lo dia dintre de la fábrica ó del taller.... Mentres tant nosaltres farem toros. ¡Quina deliciat! Nos vendrem, si convé, 'l matalas per anar á la plassa, deixarem de menjar; pero anirem als toros...

Hi ha encare qui 's figuri que per aixó havém de patir gana? ¡Ca, no senyors! Bastará que vajan á la plassa 'ls qu' entenen la civilisaci6 d' Espanya de aquesta manera, bastará que hi vajan en Cánovas, l' Elduayen y en Romero Robledo, y ab la seva presencia sols, havém de alimentarnos.

Com que al veure'ls no més la fatxa ja n' estém tips... ¡quí més felis y satisfet que nosaltres?

P. K.

REVISTA COMERCIAL.

OCAS novedats tenim que registrar desde la última revista: lo diner escasseja, la gana aumenta y 'ls especuladors no están per fer negocijs, ocupats com se troban recullint los pochos quartets que tenen, pera pagar l' últim trimestre de la contribuci6.

A pesar de tot, donarem una lleugera idea del moviment del mercat y de la situaci6 actual de certs articles.

TARONJAS.—Escassa demanda: las dels horts dels convents son una mica solicitadas; pero hi ha alguna dificultat en obtenirlas, y després tot son enredos.

GALLINAS.—Desde que 'ls diputats catalans se n' han tornat, las gallinas han baixat de préu, y ni aixis se poden vendre.

PAPER.—Lo govern s' ha posat á fabricarne; pero es un paper que ¡Dèu n' hi dól! Un hom no sab per hont agafarlo. Per lo demés, de papers cada dia 'n surten de nous, si bèn mirantlos ab detenci6 se véu que no son més que papers mullats. La famosa comissi6 que vá anar á Madrid pot donarne rahó.

VENENO (vulgo *tabaco*).—Las classes inferiors s' han abolit, las superiors han passat á ser inferiors y aixis succesivament. En lo rengl6 del contrabando, per ara tots bons, gracias á Dèu: gran demanda y firmesa en los préus de las classes anomenadas *burillas* y *fulla de patatera*.

PEIX.—Hi ha peixos grossos y peixos xichs, y aquells, naturalment, se menjan aquestos. Lo *peixopalo* ha perdut la mitat del nom y ara es *palo* á secas. La tunyina abunda: los capellans... vull dir, los bacallans, ab motiu de la quaresma, están en gran.

BLAT.—Actualment está baratissim; á pesar d' aixó, lo pá vá car: lo públich dona la culpa als forners, los forners la donan al govern, y aixis, escusantse l' un ab l' altre, lo pá 's queda á dalt del terrat y per ara no té ganas de baixar.

PATATAS.—Préus sostinguts, la demanda aumenta y las existéncias ván agotantse. Desde que cada diumenje surt per aquestos mons de Dèu lo Rosari de l' aurora, las patatas son molt solicitadas pèls vehins dels carrers hont passa lo mencionat Rosari.

PALLA.—La *Juventut cat6lica*, segons se diu al mercat, l' ha agabellada tota pèl seu us particular: es tant gran lo consum que la tal *Juventut* fá de palla, que en últim extrém ha resolt acudir á la de blat de *moro*, á pesar de repugnar á la seva conciencia.

BARNISSOS.—Sense existéncias: las pocas classes que quedavan s' han colocat á bon préu, perque ara com ara 'l barnis es un article de primera necessitat; sobre tot lo barnis de persona honrada.

FERRO.—De *barra* n' hi ha molta; las *planxas* també abundan, pero ja ningú 'n fá cas.

VI.—Lo més calent es l' aygüera. (Aixó d' *aygüera* no ho prenguin per alusió.) Un magatzemista tenia varias

ollas ollas de vi blanc,
y, al anarlas á vendre, ha vist que
totas son plenas de fanch.

PELLS.—Lo govern s' ha venut la d' Espanya á Inglaterra, y ara aquesta se 'n vol fer unas sabatas; pero com que no dona prou, diu que de la mateixa pell se 'n farán las tirketes. Per lo demés, las pells escassejan: no queda altra cosa que pellingos.

VINAGRE.—No n' hi ha, ni se 'n necessita: tois los espanyols fém prou la cara de *idem*.

OUS.—S' han acabat.

CARBÓ.—Lo *bó* 'l fán pagar *car*, y ab tot y pagarlo *car*, resulta que no es *bó*; de modo qu' es *car-bó* no més pèl nom.

BURROS y altres animals.—Actualment n' hi ha pèl pare y per la mare: y lo pitjor del cas es qu' ells no s' ho coneixen.

OLI.—L' oli và á ral y la

SAL.—A vintidos.

PETROLI.—Ni una sola venta en aquest article, y aixó que las existencias son importants. Ab tot, segons rumors circulats á última hora, sembla que aviat se'n necessitará en gran escala. No responch de la noticia: la dono com á impresió recullida, ó com á *veu volátil*, que 's diu vulgarment.

BANYAS.—¡La mar! Demanin.

CACAU.—Ja fá temps que ho diuen: ¡cacaú, cacaú! pero per ara veig que no cau may.

MEL.—No n' hi ha, tot es fel.

LLENYA.—Tampoch n' hi ha; pero n' hi haurá aviat. Y ara prou: hasta la próxima revista.

FANTÀSTICH.

Los que han tornat de Madrid satisfets de la promesa del govern de que no 's farà 'l tractat definitiu ab Inglaterra, haurian de manifestar si aquesta promesa la tenen per escrit.

Perque are s' ha fet de moda l' olvidar la paraula empenyada.

Y tot s' arregla de la mateixa manera:

—Vosté 'm và prometre tal cosa.

—Vosté menteix de barra á barra.

¿No veuen las cigarreras de Madrid quin modo de lluirse?

Per haver sentit á dir que 'l govern tracta de montar la fabricació de cigarrillos ab màquina; per aixó no més, ván montarse fins al punt de dalt promovent un escàndol de primera forsa.

Vuit mil donas reunidas, vuit mil furias, ván recorre la fàbrica, ván destrossar caixons, ván trepitjar la fulla, ván ferir al director, y s' empassavan al govern, com una pipada de tabaco, á no haver anat á calmarlas las autoritats, inclús en Villaverde y 'l ministre de Hisenda.

—No hi haurá màquines, no tinguéu cuidado: no se 'us despatxará: calméuvos.

¡Oh espectacle consolador!

L' elaboració de cigarrillos á má que resulta cara y dolenta será protegida pèl govern. No hi haurá màquines.

Ni may li passarà pèl cap al govern, acudir á la industria estrangera, qu' elabora 'ls cigarrillos ab més perfecció y baratura.

Una cosa son las cigarreras y un'altra cosa 'ls obrers de Catalunya.

¿Estamos?

¡Quin govern més cayol! No es estrany que siga tant aficionat als toros. Perque cada vegada que la veritat l' embesteix en linea recta, ell fa un *quiebro*, y la veritat passa de llarch, y ell se queda tant tranquil.

Exemple: la comissió de catalans que và anar á palacio, á entregar la memoria acordada en la reunió de la Llotja.

Al discurs del president de la comissió, D. Alfonso va respondre ab un altre discurs, més ó menos favorable al govern: y vels'hi aquí que la premsa s' ocupa del assumpto, y un diputat de l' oposició demana la paraula per fer notar la castanya que ha rebut lo govern. Y ja la tenim armada.

—¡Com! ¿qui es que diu que 'l rey ha dit aixó ó a l'ó? Es una calumnia... Lo rey no ha dit semblant cosa. Los periódichs menteixen, y en proba de que faltan á la veritat que als que s' ocupan del assumpto se 'ls denuncia y se 'ls persegueix.

La comissió afirma; lo govern nega y denuncia ¿qui t'è rahó?

Alguns periódichs ministerials han arribat á suposar que 'ls catalans de la comissió no van entendre bè un discurs dit en castellá .. Algun altre suposa que com que formavan part de la comissió alguns poetas, no es estrany que agafessin lo rabe per las fullas, acostumats com estan á escoltar ab las orelles de la imaginació.

Y 'l rey que podría desfer l' embolich, calla: perque, segons diuen, dintre del sistema constitucional, no hi ha paraula de rey, sinó paraula de ministre.

De aquí en avant quan vaja una comissió á Madrid, será necessari emportarse 'n un fonógrafo.

¿Tal autoritat fa una resposta? Donchs llavors se li diu:—Miri, á nosaltres no 'ns espliqui res: diguin al fonógrafo.

¡En quin temps hem arribat!

Diuenje vá sortir lo rosari de l' Aurora de la parroquia de la Mercé, á càrrech dels Miquels.

Y sens' dupte perque no 'ls hi vajan ab pullas dihentlos si son ó no son miqulets, alguns d' ells van recorre 'ls carrers vestint l' uniforme de suavos de donya Blanca.

Alló que deyan en temps de la guerra, s' ha realisat en temps de 'n Cánovas.

En temps de la guerra deyan:—Entrarém á Barcelona.

Donchs, tinguin, are ja'hi son, y 's passejan tranquilament ab l' uniforme que duyan los assessins de Llayers y Vallfogona.

Lo cinisme ha arribat á tal extrém, qu' hem de dirlos que siga aquesta l' última vegada que 's permetin una provocació semblant.

Perque encare que sigui molta la que va derramar, encare li queda sanch al poble liberal.

Vaja que D. Anton no pot queixarse del Papa.

Lo bisbe de Puerto Rico anuncia una interpelació contra 'l govern, y D. Anton fá tot lo possible per evitarla: prega, suplica, implora... pero tot inútil: lo bisbe de Puerto Rico, á cada punt més terne, respon que no vol ni pot desistir, ni desistirá per tractarse del cumpliment de un deber de conciencia.

Llavors D. Anton, ab las llágrimas als ulls, se dirigeix á Lleó XIII, y exclama com si fos una criatura: —¡Papa, aquest bisbe 'm vol pegar!

Y 'l papa tot desseguit envia un mensatge al bisbe, dihentli:

«Obispo de Puerto-Rico

Cuidado con pegarle... Cierre el pico.»

Y ja tenen al bisbe que 's queda ab l' interpelació dintre del pap, y á D. Anton que salta y brinca y no sab lo que li passa.

Y are pregunto jo: ¿desde quant lo Papa t'è algun poder sobre 'ls nostres senadors? ¿Desde quant influix de una manera tant directa sobre la nostra política? ¿Desde quant las interpelacions que un senador projecta dirigir al govern han de anar á la consulta del Papa?

Oh no se 'n estranyin de aquest papisme.

Desde que hi ha conservadors, la patria, la llibertat, lo sistema parlamentari, tot es una *papa*.

Ja han regressat los diputats catalans, y diuen que han regressat tant satisfets.

¿Satisfets de qué? ¿De que s' haja votat lo *modus vivendi*?

No senyors: satisfets de que D. Anton los ha promés que ja no 's farà 'l tractat definitiu ab Inglaterra.

Però ¿no deya D. Anton, llavors de la discussió del tractat ab Fransa qu' ell era proteccionista? ¿Y després del gran petardo del *modus vivendi* ¿es possible que encare tingan fé ab la paraula de aquest home?

Bueno, está bè: qu' esperin.

Y mentres tant agafin la guitarra y vajan cantant:

Amores conservadores
son ¡ay! amores que vuelan,
y si te quieren industria
es para darte á Inglaterra.

CARTAS DE FORA.—Per prédicas famosas las que fá 'l rector ó regent de Sant Hilari: no sols se descantella contra 'ls republicans, sino també contra en Cánovas, y contra l' Humberto y en Victor Manuel, als quals los tracta nada menos que de lladres. Es un capellá *singlá* que sembla escapat de las Guillerias. L' altre día llansá un reto contra 'ls impios, dels quals digué (paraulas textuales) qu' en tot troban pels als ous: Aixó si qu' es una religió realista digna de 'n Zola.

Lo rector de Artesa de Segre, á las donas que van á confessarse 'ls pregunta si creuen ab l' enterro de la monja de Barcelona, y á las que responen que sí, las trèu del confessorari, á fàstichs, dihentlos'hi qu' estan con demnadas.

A pesar de que l' arcalde de Sitjes (a) Pau dels burros, feya tot lo que podia per complaire al rector, fins al extrém de anar á rebre als missionistas, are té ab ell grans disgustos ab motiu de reclamarli un tern de llama d' or, propietat del municipi y las reliquias dels sants patrons que son de plata. En vá acut al bisbe alegant los seus drets: ningu se 'l escolta, y 'l senyor Pau dels burros, are coneixerá que tractantse ab capellans no 's pot ser burro.

A Cambrils, á un noyque anava á preparar-se per rebre la primera comunió, 'l rector vá moureli un vol perque assistia á las classes del Ateneo. Aixís son los rectors del dia: no poden veure la instrucció, perque no 's perdi la cria de la llana.

Lo secretari de Roselló, (Lleyda) tenia una criatura á dida á Alguayre, quan als pochos dias de tenirla la dida, aquesta sense mes ni mes vá deixarla. Interrogada perque espliqués la seva conducta, respongué

que 'l rector li havia dit que deixés la criatura, perque sent filla de un liberal excomunicat se la xuclaria de viu en viu com una serp á un aucell, y que una vegada estés malalta, lo qu' es ell no la podria absoldre. Aquest fet monstruós proba 'ls odís de la gent clerical, que arriban á cebarse fins en las criaturas de vuit mesos y mitj. Més que ministres de Deu, semblan salvatjes.

70,000 HOMES.

Convocat pèl President, lo Consell está reunít: tots los ministres han dit lo que han cregut convenient.

En Romero ha fet sabé que tot marxa vent en popa; don Genaro que á la tropa no li está fent falta ré.

L' Antequera ha donat compte del curs del acorassat; en Pidal ha revelat qu' 'ls bisbes callarán prompte.

Però 'l derré, en Cos-Gayon, rompent la santa armonia, ha fet constar que venia més atribulat que 'l món.

—Senyors,—diu—en 'quest moment acabo d' examinar la caixa, y he vist qu' está vuydada completament.

Ab tot y 'l mèu bon desitj, ab tot y mirar tant prim, sápigam que no tenim ni un xavo partit pèl mitj.

¿Cóm ho faig, pues, caballers? ¿cóm m' ho tinch de manegar? ¿qui es capás d' administrar un Tresor... sense diners?—

Los ministres tots tremolan y 's quedan escorreguts, atónits, serios y muts, mirant las moscas com volan.

Per fi 'l mónstruo, rebifat, després de rumiá una estona, se repapa en la poltrona y exclama ab tranquilat:

—Mirant fredament la cosa, opino jo, senyor Cos, que l' apuro no es tant gros com aquí vosté suposa.

¿Que faltan quartos! Y bè; sense consideracions puji las contribucions...—

—Ara ho acabo de fé.

—Inventi algun impost nou.

—Aixó ray! Ja está inventat.

—¿Y ni aixís se veu salvat?

—Ni aixís! Aixó es lo que 'm cou. —Pues res,—diu lo malaguenyo;— los diners s' han de buscar: veyam si entre tots n' hi haurá un que 'ns tregui del empenyo.—

Altra volta l' assamblea se posa á rumiá ab delit, quan en Romero fa un crit y exclama:—Tinch una idea!

—¿Es bona?—Vé per la pinta.

—Vejám, expliquis aviat.

—Vostés no haurán recordat que ara hem de cridar la quinta.

—Bueno, ¿y qué?—Senzillament; ¿que 'ns faltan vint mil soldats?

Pues res, ja están enterats, ¡tripliquém lo contingent!

—¿Y que 's lograda ab aixó?

—Que trenta ó quaranta mil, per no carregá 'l pèril, pagarán la redemció.

—Y si no 'ls dona la gana y prefereixen servi?

—Aixó ray; si ho fan aixi dihém que han d' aná á l' Habana.

Com tothom sab que aná allá es casi aná al altre món,

fent de *trips corazon*,

correrán tots á pagá.

—No está mal pensat. ¿S' aproba?

Pues nada, queda aprobat: ja veuen com s' ha trobat un recurs que farà proba.

Ara sense dilació procurin que aquest projecte se porti al moment á efecte, y... s' ha acabat la funció.

Los ministres van alsarse despedintse a'egrement,

tot pensant que, de moment, l' apuro ha lograt salvarse.

Y l' endema la *Gaceta* sortia ab sos punts y comas cridant setanta mil homes....

¡y viva la gran brometa!

C. GUMÁ.

HA llegit en lo Congrés un projecte de llei relatiu a la filoxera. En lo preàmbul, lo célebre Pidal declara que aquesta plaga es una calamitat pública.

Tè la paraula la filoxera per defensar-se, a istil de Romero Robledo quan se pica las crestas ab en Sagasta:

«Senyors, dirá la filoxera: jo soch una plaga y una calamitat, hi convinch; pero més plaga encare son los conservadors; més calamitat son los mestissos.»

Diálech:

—Pero home, Anton, quo deya vosté, no deyan tots los seus correligionaris qu' eran proteccionistas?

—Y qui li ha dit que no ho som encare?

—Proteccionistas y votan la ruína de la industria?... Proteccionistas y partidaris del *modus vivendi*?

—Alto: nosaltres no som partidaris del *modus vivendi*, sino del *modus auclandi*.

Se preparan grans reformas en l' arma de caballeria. Ja veuran com després de cambiar l' uniforme dels soldats cambiarán fins lo color dels caballs.

Com que 'n Quesada es tant aficionat a las cosas novas, fins será capás de ferlos tenyir de color de formatje de Holanda.

Un cuento de un periódich neo que reproduheix *La Voz Montañesa* de Santander:

«Un prestidigitador vá anar un dia a la casa d' expositos y ab gran espant de las germanas de la Caritat, vá tragarse catorze criaturas.

—Jo esmorso aixís, vá dir tranquilament.
—Bárbarol van cridar las germanas: desseguit, anéu a avisar a la policia.

—No: més val que anéu a avisar a la llevadora, que aixó no dona temps, vá cridar lo prestidigitador, obligant a una de las germanas a parir las catorze criaturas, l' una darrera del altre.»

Aixó ho publica un periódich neo. Vaya unas bromas més respectuosas per las germanas de la Caritat.

En Moret diu qu' en lloch es tant barato l' obrer com aquí a Espanya.

Es possible: en cambi en lloch son tan cars com aquí 'ls xarlatans politichs.

Llegeixo en un telégrama:

«En las elecciones de Getafe, ha sigut proclamat lo Sr. Moral del partit fusionista.»

Y després que digan que de quant en quant no triumfa la moral electoral.

En lo Congrés, lo president diu:

—Se van a llegir trenta sis esmenas, al projecte de llei de administració local.

Sentir aixó y fugir los pochs diputats que hi havia al Saló, talment com si 'ls haguessen abocat un' olla d' aygua bullenta, vá ser tot hu.

Ja ho veuen: precisament quan se llegeixen esmenas, es quan se demostra que 'ls diputats conservadors no tenen esmena.

Los moros del Peñon de la Gomera han atropellat a un destacament espanyol.

¿Y 'l govern que hi diu?
¡Qué volen que digui! Afartam y digam moro.

Al bisbe de Placencia ja no sols li regalan una mitra sino una alba que li broda un grupo de senyoretas y que, segons diuen, se semblará molt a un penitador de senyora.

Senyoretas... alba... ju, ju, juy... ¡y quins pensaments més dolos y recreatius!

Diálech entre un esquerrá y en Romero Robledo, en ple congrés:

L' esquerrá parla del economista *Stuart Mill*, y en Romero, sense com vá ni com costa interromp dihent:

—Sab que aquest autor me sembla molt poch liberal?

L' esquerrá:—Llavors vosté será més liberal que nosaltres.

Romero:—Sempre he tingut als amichs de vosté per reaccionaris.

L' esquerrá:—Aixó no es cert; lo que si ho es es que sempre está vosté interrompent als oradors.

L' opinió pública:

—Vaja Paco; béute aquest ou que l' altre 's cou.

L' únich diputat no catalá que vá votar contra 'l *modus vivendi* vá ser lo Sr. Yagüe.

Yagüe... Yagüe... Ara hi caich: Yagüe es l' apellido del *saragossano*.

No hauria sigut mal que al votar hagués dit:—Jo que lleigeixo en lo porvenir, puch assegurar que voto en contra perque l' eclipse de l' industria designa molta miseria y grans tempestats.

Los russos s' han contra-puntat ab los inglesos.

També 'ls russos ho entenen més que nosaltres, y se 'n van cap a l' India, a veure si de una vegada 'ls rompen lo *modus vivendi*.

Llegeixo en una gacetilla:

«Ha llegado procedente de Madrid una verdadera cuadrilla de ladrones y rateros.»

¿No veuen com los madrilenyos si matan la fabricació, fan gala, en cambi, de qu' ells son també un poble industrial?

O sino mirin quin floret de *caballers de industria* que 'ns envian.

Un senyor se tréu la petaca que la dú plena de magnífica picadura, y un estudiant trayentse un paper de fumar li pregunta:

—¿Sab escriure vosté?

—Vaya una pregunta... Si senyor.

—Donchs apa, *posi* tabaco aquí.

Un militar deya:

—La manera que tinch de veure las cosas m' obliga a deixar lo servey.

—¿Com! van dirli ¿que per ventura vosté es republicá?

—No senyor.

—Com diu la manera de veure las cosas...

—Y está clar... com que soch curt de vista.

En lo vestibul del Liceo, dos senyoras que avants no eran molt amigas se donan la má afectuosament.

—Vamos, diu un amich de las dos a l' oido de una d' ellas: sembla que han fet las paus... Me 'n alegro. Y l' interpelada respon:

—¿Pero que no veu sant cristiá que la Leonor cada dia s' engreixa més y cada dia está més lletja, de manera que ja ni menos tinch valor per seguir odiantla com avants?

Política madrilenya:

—Jove, deya un home d' experiencia, a un xitxaretlo de la primera volada, vosté qu' es guapo y simpático, suposo que haurá vingut a Madrid per fer carrera.

—Exactament.

—Donchs jo li donaré un consell, segueixil y veurá que depressa s' enfila.

—Diga.

—Si m' ha de creure a mi, deixis de anar al ministeri a demanar caritat. Assisteixi a las tertulias del duch de J... y fassi l' amor a la Duquesa. Lo marit es gelós, se 'n adonará y per treurel del mitj, li farà donar un destino per fora de Madrid.

—Pero si jo no 'm vull moure de aquí.

—Home, no siga impacient: vosté se 'n vá, y la Duquesa al veure que ha sigut víctima dels zelos del seu marit, ni farà donar un' altre destino millor pera ferlo tornar.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Vic-to-ri-a-na*.
3. ENDEVINALLA.—*Mosquit*.
3. ANAGRAMA.—*Remat-Marta-Matar*.
4. CONVERSA.—*Adela*.
5. GEROGLIFICH.—*A petit aucell, petit niv*.

Han enviat totes las solucions los ciutadans Arednabal, Jenani y Pititas; 4, Asnerolff Alkusa, Municipal de Cadaqués y Titayna; 3, A. Boix Zorrillista, S. Burgay y E. Burgay y 2 no més, A. Martí y F.

XARADA.

Tenint la *Hu-dos* per formal, desde que hi tinch relacions, me vingueren intencions, de regalarli uns total de primera, pro girada: quan veje l' oferiment me va dir:—Desde eix moment demana de ta estimada.

Y are he sabut per la Pona qu' ella vá dihent pèl veynat que de mi ja s' ha burlat fentne gran *tersa segona*.

MIQUELET.

SINONIMIA.

Jo coneixia un tal *Tot* qu' era *tot* municipal, y sempre estaba de *tot* en lo carrer de *Total*.

J. PRATS Y N.

CONVERSA.

En una taberna:

—Que vols Manel?

—Vi, Ramon, depressa que vaig a veure la xicota.

—¿Com se diu?

—Búscaho, qu' entre tots dos ho havém dit.

J. M. BERNIS.

LOGOGRIFO-NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 — Nom de home.
1 2 6 7 2 3 — » » »
4 3 2 6 7 — » » »
0 3 6 7 — » » »
1 2 1 — » de dona.
6 5 — Una beguda.
7 — Una vocal.

ORELLUT DEL BRUCH.

GEROGLIFICH.

Res
GUSTOS

PEPET DEL GARRIL.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans E. Burgay, A. Boix, Zorrillista, J. M. Bernis, Viola y Violi, J. Vilalta, Ocideret Anel, Un Cómich, Un microbi, Ramon Romanisquis, Conde Mirta, Moix, y A. Martí y F.: *Lo que 'ns envian aquesta senmana no fá per casa*.

Ciutadans J. Andréu, J. P. (a) Llambrochs, Martí Roca y R., Municipal de Cadaqués, Asnerolff Alkusa, C. Pillo, Ola Tit, Jenani, Arednabal, Un *modus vivendi*, Dos Liberals, J. Prats y N., Giroflé, Jepet de l' Orga, Orellut del Bruch, y Un argenteret: *De lo que 'ns envian n' insertaréu alguna cosa*.

Ciutadà S. R. (a) Llambrochs: La poesia es molt incorrecta: l' article vá bé, igual que 'l de la senmana anterior. Procuraréu insertarlos.—*Un manresá*: Varem rebre avis de suspendre la publicació del assumpto que vosté 'ns recomenava.—Ll. Millá: Las xaradas bé; en quan al article, la primera meytat está corrent; pero l' última decau.—Joan de la Tavella: Tot lo que vosté diu en vers, ja s' ha dit molt en prosa.—A. C. y R.: No podém flarnos de coneixe la lletra: tota noticia que se 'ns envia ha de venir firmada: fassiu y 'n parlarem.—Bay del Poble, Rajadell: Lo mateix li dihem, per més que l' assumpto que 'ns recomana, no siga 'l mes propi per ser tractat en un periódich.—Orellut del Bruch: En la poesia que 'ns remet hi ha quintillas fetas de má de mestre, y n' hi ha que ni un aprenent las escriuria ¿Com s' explica tant gran diferencia?—S. B. Zorrillista: En qüestions locals de caràcter general no 'ns es molt facil entrarhi. Acostuman a ser massa embolicadas y tothom vol tenir rabó.—J. G. Pallejá: Los fets se han de referir concretament y no ab mitjas paraulas.—Ciutadans N. P. Sant Hilarí.—P. V. Artesa de Segre.—R. Sitjes.—J. A. A. Cambrils y R. E. Rosselló: Quedan complascuts.

Suscripció a favor de las victimas dels terremotos.

Suma anterior: Rs. 2,444.

Recaudado en la cervceria de Ramon Alsina, calle de Gerona, núm. 95.—Francisco Paris, 8 rs.—Juan Gelabert, 4.—Bartolomé Albarera, 4.—Ramon Alsina, 24.—*Recibido del correspondiente CAMPANA de Pons*: Gaspar Font, 4.—Jaime Moral, 6'75.—José Mascó, 4.—José Roca, correspondient CAMPANA, 4 rs.

Total. 2,502'75 rs.

Queda tancada la suscripció y hem fet entrega de la expresada cantitat a la Junta Directiva de la Prensa asociada de Barcelona.

LA REDACCIÓ.

MIL Y UN PENSAMENTS.

COLECCIÓN DE MÁXIMAS, CONSEJOS É IDEAS SUELTAS.

OBRA DEDICADA A LA CLASSE OBRERA

PER

C. GUMÁ

Forma un magnífich tomo en octau major, imprés a tot gasto sobre paper de primera.

Preu: QUATRE rals.

Se ven en la Llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerias, kioscos, y a casa 'ls correspondents de LA CAMPANA.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj*, 20.

Barcelona: imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

—Sr. Gobernador de Córdoba, deixiho tot, y averigui si es viu ó mort en Lagartijo... Si fos mort, tráctil com á candidal ministerial: resuciti'l.

—No llores tontuela. Mira yo, lo he lograo tóo, siendo amiga del *menistro* y echando la casa por la ventana.

La comissió catalana:

—Poch á poch nos tractarán d' embusteros.
—Un' altra vegada ¿sabéu lo qu' hém de fer? Portá un *fontgrafó!*

D. Anton als diputats catalans:

—Vajan descansats á Barcelona, que jo no faré 'l tractat definitiu ab Inglaterra. (Pero 'l farà l' Elduayen).